

SANDRA VLAŠIĆ

Kao da je bilo jučer

Duboko je izdahnuo. Zvučalo je kao da je puhnuo divovski jež, baš divovski. Zapravo i nije bilo pravog razloga za taj ježevski izdah no starih navika se teško riješiti. Ostala mu je iz doba kada je imao višak kilograma. Osobe s viškom kilograma teško se kreću pa pušu, a posebno kada su to stepenice do trećeg kata. Mi nemamo stepenice pa nije u kondiciji.

Ja sam ga pratila kao sjena. Nikuda nije išao bez mene, ja nikuda bez njega. Kao Tom i Jerry. On, premda golem, bio je brz, pažljivo programiran u prostoru i vremenu, točan, precizan, tik-tak-tok. Uz njega i ja sam naučila biti brza pa tako i sada, uz manje poteškoće spremila sam se u hipu. Traperice, majica, cipele, prsti kroz kosu, za češalj nemam vremena. Češalj za moju situaciju više niti nema puno smisla. Kutija cigareta u džep. Druge dvije u torbu. Još dvije u njegovu torbu, nek' se nađu, duga je noć.

Stigli smo. Pažljivo je spustio na pod dva kompaktna crna kovčega u kojima su se nalazile njegove dragocjenosti, a ja sam se jedva za njim provukla kroz vrata, umalo mi ih je pred nosom zatvorio. Zajedno smo se bili smijali tim scenama iz crtića, kada onaj sporiji lupi nosom u vrata. Već su ptičice krenule prema mojoj glavi, u onaj mali kružni let i cijuk, ali uspjela sam. Puf, jedva sam ga sustigla koliko je večeras bio brz, a ja sve sporija, takva tanka i prozirna, bez daha. Misija ove novogodišnje noći bila je za njega jača od svega, popeo bi se on stepenicama i do neba da je trebalo. Nije se htio prepustiti, nije želio biti vuk samotnjak premda je izgledom sve više ličio na jednog takvog. Obješen višak kože na glavi, sijeda kosa, blijedo sivo lice i debeli okviri naočala koji mu obrubljuju oči poput tamnih kolutova. Vratio se u svoj čopor nakon nekoliko mjeseci i ove noći bio je u misiji „karaoke“. To mi je bilo drago vidjeti, ne volim kad tuguje... a i konačno se nešto događa, krenula sam i ja za njim, kao sjena.

Kratko se pozdravio s domaćinom i spretno provukao do frižidera kako bi ugurao između raznih zdjela i paketića sa sirevima, finim salamama i teglicama kiseline, svojih dvadesetak različitih vrsta piva. Niti jedna nije imala manje od 6% alkohola - IPE, APE, trapisti i *stoutovi* bili su njihova zajednička strast. Domaćin je u kuhinji čarobirao oko nekog komada pečenja u debelom sloju papra, krupne soli i začinskih trava. Domaćica se još uređivala u kupaonici i samo viknula kroz vrata „Bok!“ s produženim „o“. Nešto slično i nezainteresirano čulo se i iz

dječje sobe, no klinci su uskoro klisnuli u svoj svijet, nismo ih cijelu večer više vidjeli.

Predano se bacio na posao, a ja sam sjela i zapalila cigaretu. Muzika i tehnika bile su njegova strast. Ja sam mu povremeno prigovarala što je većinu zarade trošio na opremu, a on meni što sam neprestano spašavala pse i mačke lualice i donosila ih kući. Ali to je sve bila naša mala igra više nego stvarni protest. I on je obožavao pse i mačke, a ja sam obožavala to što on obožava muziku. Mačke su uvijek ostajale kod kuće u ovakvim prilikama, a pse bi vodili sa sobom, voljeli su društvo. I sada ih je poveo. Polako sam zamišljala kako ispuhujem kolute dima kroz zaobljena usta i promatrala ga kako postavlja stalke, namješta i učvršćuje vijke, razmješta zvučnike, a Bela i Šapa ga u stopu prate.

Pažljivo je postavio sve što je trebalo. Tri mikrofona, dva bežična, provjerio je baterije, razvukao kablove i poštekao svaki *jack* u svoju rupu. Radio je to s velikim zadovoljstvom već milijun puta do sada, ne iz potrebe, ne za lov, iz gušta. A ja sam zapalila svoju dvjesto devetnaest tisuća i pedeset prvu cigaretu, iz potrebe, za lov, iz gušta. Premda, sada iz sasvim druge perspektive. Osjećala sam se kao onaj obješeni lik iz Tarot karata. Gledam svijet naopako, s krive strane, zatvorenih očiju.

Domaćin je došao provjeriti kako mu ide i donio hladno pivo ispijajući i svoje, a moj džin-tonik u čaši s debelim dnom stavio je na poseban stolić s nekom slikom u okviru i ružom. Loše sam ispala na toj slici.

Još nekoliko klikova, prikapčanja ekrana i ukapčanja u malu miksetu i sve je bilo spremno. Moj divovski jež ili vuk, svejedno je sad, otvorio je laptop s milijun pjesama.

- Koju ćemo?

Domaćin ga je samo pogledao mješavinom ironije i nezainteresiranosti i slegnuo ramenima – Meni je svejedno. Ja ne pjevam. Ja cugam. To će žena.

Pusti mi Cavea, Cavea mi pusti – nečujno sam izgovarala između dva duboka dima cigarete. Kada bih barem mogla ispiti gutljaj tog džin-tonika, usta su mi suha i siva kao barut. Kao da je znala da je spominju, žena domaćina ušetala je u sobu u sjajnoj haljini, i ona sva sjajna, sa štiklama, našminkana crvenim ružem. I nabacila – Jinxi?

Muzički je zakolutao očima i pustio Toma Jonesa.

- Ma moožee! – produženo „o“ nije joj silazilo s usana, toliko se veselila druženju i zabavi.

Zabava je bila njena strast. Pijuckala je svoj džin-tonik od kojeg se nije odvajala, a ruž na usnama se nimalo nije pokvario. Imala je specijalnu tehniku i specijalan ruž za ovakve prilike. Kroz noć, s količinom popijenog pića samoglasnici bi joj se produljivali dok je pričala, no nikada se ne bi napila. Pomalo sam joj zavidjela, mene bi već druga cuga izbacila iz ravnoteže.

Stigli su i ostali gosti, kolači, francuska salata, pršut i sir, muzičke želje. Sve su lijepo izložili na velikom stolu, a miris pečenja ispunio je prostor i mamio sline na usta. Pića je bilo raznih, gotovo kao na šanku noćnog kluba hotela Inter-Continental. Njih dvojica srkali su svoje kraftove ispuštajući zvukove odobravanja i zadovoljstva nakon svakog gutljaja, a nas dvije bile smo vjerne džin-toniku. Jedna je pijuckala, a druga čeznula. Palila sam cigaretu na cigaretu, tamo, u velikom boravku među svom onom tehnikom. Malo sam se šćućurila uz jastuke kauča, malo iza leđa dragom, malo na podu. Nikako nisam mogla odabrati mjesto na kojem će mi biti ugodno, kao da ne pripadam više ovdje. Bela i Šapa samo bi prošle pored mene, bez njuškanja. Kada su mi konačno pustili Cavea zapalila sam već dvjestodevetnaest tisuća i šezdesetu. Kad već nisam mogla plesati, mogla sam barem paliti cigarete, jednu za drugom, najradije bihi dvije istovremeno, toliko sam voljela Cavea.

Oni su se zabavljali i pričali, često su i mene ubacili u te svoje noćne priče. Tisuću puta htjela sam se i ja ubaciti, ali nikako nisam mogla pronaći riječi, samo sam zijevala kao zlatna ribica u akvariju. Prepričavali su razne komične situacije, spominjali lanjsku proslavu Nove, tulumove ove i one, pa neka putovanja, kao da je bilo jučer, kao nekad, baš tu, u ovom boravku s ovim velikim sofama i crvenim jastucima! A ja nikako nisam mogla doći do riječi, do daha.

Karaoke su žarile i palile kroz novogodišnju noć, izvrtjelo se pjesama, pjesnika i pjevača na mikrofonima, što je noć više odmicala to su bili odvažniji, a pjesme trivijalnije, dvije-tri harme, par stihova, malo rime, lako pamtljiv refren. Završili su na domaćicama, naravno, ipak duša boli. A ja sam završila na dvjesto devetnaest tisuća i sedamdesetomj cigareti. I oni su svi pušili, samo što su njihove cigarete brzo dogorijevale, a moje nikako, baš kao i onaj džin-tonik u čaši koja je stalno bila puna. U ponoć su se svi izljubili, pustili su potajno koju suzu, opet pričali o meni kao da ih ne čujem sve ovo vrijeme.

Htjela sam im to reći, baš sam htjela, ali nikako ne nalazim način. Nikako da se naviknem na ovo stanje, na to da su me progutale one fotografije, dim i oni natpisi s kutija cigareta.

Zapalila sam još jednu, a on je otpjevao Marleyja za fajrunt.

...Za Božu i Toma